

Notranjec

GLASILO

POLITIČNEGA IN GOSPODARSKEGA DRUŠTVA
ZA NOTRANJSKO V POSTOJNI.

Izhaja vsako soboto
in velja po pošti za celo
leto 4 K, za pol leta 2 K.
Posamezne številke po 10 v.
Na naročbe brez denarja se
ne oziramo. Uredništvo in
upravnništvo je v Ljubljani
Breg štev. 12.

Inserati
se računajo za celo stran
36 K, za $\frac{3}{5}$ strani 25 K, za
 $\frac{2}{5}$ strani 18 K, za $\frac{1}{5}$ strani
9 K, za $\frac{1}{10}$ strani 5 K. Pri
večkratni objavi primeren
popust. Mala naznanila po
20 vin. od petit-vrstice.

Mesečna priloga: „Slovenski Tehnik“.

Zahvala.

Dne 12. avgusta t. l. se je ob mnogobrojni vdeležbi slovenskega naroda odkril v Postojni pesniku in glasbeniku Miroslavu Vilharju veličasten spomenik. Tudi popoldanska ljudska slavnost je v vsakem oziru vspela kar najsijajneje.

Podpisani odbor si šteje v prijetno dolžnost, da izreka vsem onim, ki so z izdatnimi prispevki ali na drug način pripomogli, da se je mogel postaviti v tem kratkem času M. Vilharjev spomenik, najsrčnejšo zahvalo. Osobito se zavaljujemo damskemu veseličnemu odseku, kateremu je načelovala preblagorodna gospa županova Marija Pikel, za obilni trud in vsestransko vzorno vodstvo priprav za ljudsko veselico; blag. gospodu prof. dr. Josipu Tominšku za slavnostni govor; vsem p. n. društvom, ki so se vdeležila slavnosti; vsem darovalcem krasnih vencev; slav. pevskemu društvu „Postojna“ in vsem drugim pevskim društvom, ki so pod spretnim vodstvom gospoda kapelnika Lorenca Kubište precizno proizvajala slavnostno kantato; godbenemu društvu postojnskemu, ki je prepustilo odboru za ta dan brezplačno svojo društveno godbo; vsem p. n. zaupnikom po raznih krajih, ki so odbor z nasveti in dejanji podpirali; „Trgovsko-izobraževalnemu društvu“ v Trstu; uredništvom časopisov, osobito „Slovenskega Naroda“, „Edinosti“ in „Notranjca“; sl. tel. društvu „Sokol“ v Postojni, kakor tudi gg. rediteljem za vzdrževanje reda pri slavnosti in popoldanski veselici; sl. trškemu oskrbništvu, ki je postavilo slavoloke in mlaje; sl. jamski upravni komisiji, ki je drage volje znatno znižala vstopnino v jamo za slavnostne udeležnike, in ki je brezplačno prepustila odboru žico, žarnice in obločnice za električno luč; blag. g. veleposestniku in veletržcu Frančišku Jurca za brezplačno prepustitev potrebnega lesa v svrhu oprave veseličnega prostora; blag. g. hotelirju Alojziju Burger za brezplačno pre-

pustitev travnika kjer se je vršila ljudska veselica; bl. g. trgovcu Antonu Ditrich, ki je posodil za ljudsko slavnost potrebnih steklenic in kozarcev, in potrebnih predmetov za upeljavo električne razsvetljave; bl. gospej Jerici Dekleva in vsem drugim cenjenim damam in gospodom, ki so odboru podarili mnogovrstnih evetic; vsem p. n. darovalcem dobitkov in vsem cenjenim tvrdkam, ki so z izdatnim znižanjem cen svojih izdelkov pripomogle, da je ljudska veselica v gmotnem oziru povoljno uspela, posebno tvrdki Teodor Fröhlich na Vrhniki za podarjeno pivo; konečno vsem drugim, ki so na katerikoli način pripomogli, da je slavnost tako sijajno uspela.

Odbor za M. Vilharjev spomenik

v Postojni, dne 15. avgusta 1906.

Josip Lavrenčič,
predsednik.

Anton Dietz,
tajnik.

Vilharjeva slavnost v Postojni.

Prekrasno brez vsakega nesoglasja je vspela Vilharjeva slavnost. Zato ne moremo otvoriti svojega poročila drugače, kot da čestitamo odboru za Vilharjev spomenik in njega predsedniku k temu izrednemu uspehu. In če je na prvem mestu našega lista izrekel odbor zahvalo vsem drugim, moramo opozoriti mi na hvalo najvažnejšemu činitelju, ki je postavil spomenik — predsedniku in vsem odbornikom. Mislimo, da prav tolmačimo čuvstva ne le Postojne, ampak cele Notranjske, če poročamo, da jim je vsem iskreno hvaležna.

Kakor da smo se dogovorili z vremenskimi silami, tako krasen dan je napočil 12. t. m. Nebo je bilo čisto in azurno, da bi tekmovalo z opevanim nebesnim obokom južnih dežela. Hladila nas je kraška sapica. Da, ta preklicana kraška burja! Nestrpno se je vpirala v zaveso, ki je zakrivala svetu spomenik prvega kraškega sina in radovednica bi nam ga bila najraje že predčasno odkrila, ki je bilo treba več dolgo čakati. Jutranje ure

so brž minile med zadnjimi pripravami. Lepo okrašena in vsa v trobojnicah je vsprejemala Postojna svoje goste. S posebnimi vlaki je prišlo nad 300 Tržačanov in Nabrežincev in preko 800 Ljubljancev. Vsprejem je bil iskren in sprejeto v trg veličasten. Oko je žarelo radosti južnim bratom, ko so videli, da je Postojna edino le slovensko-trobojna, komaj kje so tako odločno doslednost opazili naši Ljubljanci in si želeli, da bi bilo tudi pri njih tako. Nad vse je ugajala Postojna bratom Čehom, ki jih je bilo ta dan v Postojni 200. Iz okolice so prihajali Notranjci trumoma v okrašenih vozeh ali pa kar krepko peš z zastavo na čelu. Vsprejeli so jih slavoloki, ki so glasili „Slavo Vilharju“.

Ob 11. uri je kakih 4000 ljudi napolnilo prostrani prostor krog spomenika, med njimi sledeča društva: iz Ljubljane „Glasbena Matica“, „Ljubljana“*, „Slavec“*, „Merkur“, „Ljubljanski zvon“ in akademično društvo „Prosveta“, tamburaši „Triglav“; bralna društva iz Dol. in Gor. Logatca, iz Orehka*, Zagorja*, „Tabor“ iz Lozic in iz Lokev, „Sloga“ iz Št. Vida, Čitalnice iz Starega trga, Rojana*, Vipave*, Planine*, Planine, Podrage*, Postojne*, dalje „Sokol“ iz Postojne* in Ilirske Bistrice, tamburaško društvo „Sloga“, Dol. Logatec, „Ljudska knjižnica Nabrežina“, pevska društva Košana, Orehek, Javornik*, Postojna, Sežana, „Slovenska dijaška zveza“, „Pisateljsko podporno društvo, Gasilna društva iz Zagorja*, Dol. Logatca“, Hruševja, Postojne*, Planine, Star. trga, „Edinost“ iz Ajdovščine, Rokodelsko podporno društvo v Postojni, Glasbeno-dramatično društvo

* Z društveno zastavo.

Opatija-Volosko. Narodni Razdržani so prišli s slavno Vilharjevo zastavo.

Na govorniški oder je stopil slavnostni govornik dr. Tominšek in v izbranih besedah slavil Notranjca, popisoval dušo notranjskega ljudstva kot zakladnico najlepših misli in del. Prvi in največji, ki je dvigal v prid vsemu narodu iz te zakladnice, je bil naš Vilhar. Govornik je podrobno opisal življenje in trpljenje Vilharjevo in ga proslavljal kot pesnika, skladatelja in politika. Ko je padla zavesa, je iz tisoč grl zadonela „Slava“ Vilharju, topiči so pokali, zastave so se klanjale. In izpolnjena nam je bila prelepa želja — Vilharjev spomenik stoji prost pred nami. Na visoko kraško skalo je postavljeno oprsje pesnikovo. Dà, prav tako je bilo Miroslavovo obličje, prav tak njega izraz! Z višine nas motri odločno in ostro, ali delamo za svoj rod, kot je zanj žrtvoval on. Značilno izbran stih kliče iz skale: „Čujte gore in bregovi, da sinovi Slave smo!“ Spomenik s primerno preurejeno okolico je nov kras in dika Postojne.

Zato pa je mogel predsednik Vilharjevega odbora Josip Lavrenčič s ponosno zavestjo završenega dela, omenivši na kratko umetniško zgodovino spomenika, ki dela čast kiparju Repiču, arhitektu Jagru in mojstru Cahariji, pozvati in naprositi župana postojnskega, da vzame spomenik v varstvo, načelnika trškega oskrbnitstva pa, da ga vzame v oskrbo. — Župan Gregor Pikel je izrekel iskreno zahvalo odboru in vsemu narodu, ki je omogočil, da je Postojna dobila v svoje osrčje Vilharja, obljubil je prav iz srca svojih občanarjev, ki mu bodo vedno složno sledili, da bo ču-

Listek.

Kmečka vstaja.

Zgodovinska povest iz 16. stoletja. — Hrvaški spisal Avgust Šenoa. (Dalje.)

Lepa je noč, majevā noč, tiha kot sen. Črička še čuješ v travici, ne čutiš na licu vetreca, zvezde migljajo na čistem nebu.

Po cesti od Zagreba proti Susjedu se pomika kmetski voz. Prišel je že do savskega brega pod Susjedom. Seljak, ki žene konja, ustavi, da zavre kolesa.

„Kaj je Ilija? Kje smo?“ vpraša črno oblečeni mož, ki je sedel v vozu.

„Tu na bregu pod Susjedom, gospod župnik, je hud klanec. Treba paziti, da nas ne odnese v Savo.“

Prijazno sta se pogovarjala kmet Ilija Gregorič in stari župnik brdovski Ivan Babić, ki se je vračal iz Zagreba z zdravili, ki jih je bil nakupil za bolehe župljane v Zagrebu. Govorila sta o gospe Uršuli, zakaj zapušča Susjed. Župnik ni vedel odgovora in prigovarjal Iliji, ki je tožil nad bedo kmetov, naj strpi.

Že sta bila prav blizu Brdovca, ko zakliče nenkrat izza grma nekdo: „Stojte!“ Ilija z eno roko

potegne za vajeti, z drugo pa seže po malo puško, ki jo je imel za pasom.

„Kdo si,“ zakliče Ilija jezno, „kaj mi plašiš konje?“

„Nisem ni Turčin ni hajduk, ampak poštena duša,“ odvrne tujec. „Pomozi mi bog in sveti Nikola, odgovorite mi, kar vas bom vprašal.“

„Govori“, pravi nato župnik. Možak pristopi. Zdaj si mogel videti, kakšen je: visok, suh z dolgim koščenim licem in orlovskim nosom, brke črne, razgaljena prsa pa temna kot orehova skorja. Na glavi je imel črn kalpak, čez rame mu je visela suknja. Bil je močno oborožen z noži in puškami.

„Jaz sem Marko Nožina, vojak ‚uskok‘ iz Sošica, pošilja me moj gospodar Jožef Turn iz Kranjske, da ponesem pismo gospodinu banu. Ne vem, kaj je, a na meji se nekaj meša, čeravno je sklenil cesar s Turčinom mir. Biti mora važno pismo. Utrudil sem se in rad bi prišel pod streho. A tu je vse, kakor poklano, kakor da je bosanski paša tri dni in tri noči tukaj vladal in vse potrebil. Trkam tu in tam, a nikjer odzdrava, ampak le psi me napadajo, kot da me je rodil Antikrist. Moral sem ostati zunaj. Ne ostavite me v nočni rosi.“

Župnik se je tačas umiril, Ilija pa vpraša: „Če si Marko Nožina, pa povej, kje si se vojskoval.“

vala Postojna spomenik kakor zrnico v očesu. Enako obljubo je v navdušenem govoru oddal tudi načelnik trškega oskrbnitstva A. Ditrich, ki je pozivljajal Slovence, ki pojdejo mimo spomenika, da posnemajo Vilharja v značajnosti, da se spomnijo, da so sinovi Slave, vsem skupaj pa zaklical, da jim bodi geslo „Naprej“, kakor je „Naprej“ bilo glasilo Viharjevo.

Ko je še gost-Hrvat izročil pozdrave Hrvatov, so pevci najrazličnejših pevskih društev zapeli pod vodstvom vrlega kapelnika Kubište krasno kantato „Miroslavu Vilharju“, ki jo je uglasbil Vilharjev sin Fran Serafin Vilhar. Ko so mogočni akordi prešli v melodijo „Po jezeru“ je občinstvo pevcem pritegnilo in v končnem klicu „Slava Tebi Miroslave“ se je popolnoma združilo ž njimi. — Živahno pozdravljen je Vilharjev sin izjavil narodu iskreno zahvalo, da je tako počastil očeta. Vilharjevega brata Ivana se je spomnil v kratkem nagovoru dr. Hinko Dolenc.

Sedaj so se položili venci na spomenik, društva so se zvrstila in v slavnostnem sprevodu z godbo defilirala pred spomenikom.

Postojnski hoteli in restavracije so prav dobro rešile težko nalogo, postreči ogromnemu navalu gostov. Po obedu se je velik del gostov podal v jamo, kmalu po 4. uri pa je že bilo zopet zbrano na prav lepem in primernem veseličnem prostoru za „Ogersko krono“ celo občinstvo. Med 10 šotori, kjer so dame razvile svoje delovanje, se je brž razvila vesela in ljubeznjiva zabava. Komaj sta pretekli 2 uri in že so bile dame prodale vse listke za dobitke. Reči se mora, da bi se skoro izplačalo še

dalj igrati na to sorazmerno dobitkov zelo bogato loterijo, kajti skoro vsakdo je odnesel kak čeden dobitek domov. Čast damam, ki so zbrale toliko dobitkov in tako znale prodajati, da je bilo podjetje „solidno“, ob enem pa je v 2 urah neslo — 860 K! S tem pa ne kratimo zaslug lepim in pridnim sodelavkam po drugih paviljonih. Auerjevo in Fröhlichovo pivo sta našli obilo odjemalcev, jestvine so se naglo prodajale, tako tudi razglednice in smodke, na plesišču je mrgolelo plesalcev, čeravno se je uvedla na ples občutna pristojbina. In če slednjič pripomnimo, da je Vrhpoljec-„Kindermacher“ marsikje z uspehom začaral može razposajence, da se je Dolenjec uspešno boril z antialkoholiki in vipavski „Jelen“ pokazal vidno, kaj zmore, — naj zaključimo* to poročilo, saj nas je bilo Notranjcev na slavnosti toliko, da po njih vsak drugi lahko izve, da mu je lahko žal, če ga 12. t. m. ni bilo v Postojni. Pripomnimo še, da se je veselica izvršila brez najmanjšega nereda.

Težko so se ločili gosti od Postojne. Družba za družbo je na večer postajala pred Vilharjevim spomenikom, — Čehi so mu zapeli svoj „Kdē domov můj“, Slovenci pa njegov „Po jezeru“. Nam vsem pa ostane Vilharjeva slavnost vedno v spominu.

Politične vesti.

Logaška skupščina in udanostna izjava, ki je na njej izostala, še zdaj razburja javnost. Več kot $\frac{4}{5}$ skupščinarjev se je izreklo proti udanostni izjavi iz

* O političnem pomenu slavnosti bomo še pisali.

„Za mnogo me vprašaš,“ odvrne uskok, „saj drugega ne delam. Povem ti, da sem pred sedmimi leti pobil pagana Fehata pri Jelini pod Alapičem in Lenkovičem. To je spomina vredno, za malo streljanje se ne vpraša.“

„A kdo je bil vojvoda“, vpraša zopet Ilija.

„Bil je Ognjan Strahinič.“

„Dobro je, ali si pa poznal vojaka, ki biva v naši vasi, a je rodом iz Like.“

„Sem, misliš na Matijo Gušetiča. Njegova sablja ni poznala milosti.“

Nato zakliče Ilija: „Moj si, vidim, da govoriš resnico. Matija mi je pravil o tebi, da si junak in poštena duša. Sprejemem te za gosta. Sedi k meni.“

In peljali so se vsi skupaj na Ilijin dom, kajti tudi župnik se v pozni noči ni rad vrnil na dom, kjer so ga pričakovali šele dva dni pozneje. Kata je moževe goste lepo vsprejela.

„Snemi orožje, prijatelj“, pravi Ilija, „dosti si ga prinesel.“

Marko vrže zdaj suknjo, torbo, pas na skrinjo in prisloni puško ob oknu. Nato se vsede poleg župnika v kot. Tačas pa sta dve plavi glavici pomolili iz postelje kakor miški iz moke, a ko jih uskok pogleda, se zavle-

četa brž pod odejo, a tretja glavica, ki se pojavi izza peči, se ni preplašila. Bil je to črnolas šestleten dečko. Roke sklene za hrbtom, se postavi pred brkatega Marka in ga začne mirno motriti.

„Čegav si sinko“, vpraša vojak malička.

„Jaz sem Stjepko Gregorič“, odgovori mali resno.

„E pa te Bog poživi, sinko. Ali si priden? Ali znaš moliti?“

„Znam“, odgovori deček, „a kdo si ti?“

„Jaz sem vojak.“

„A čemu ti bo puška.“

„Da streljam ž njo Turčine.“

„Vidiš ono puško“, pokaže mali s prstom na Gregoričevo puško, „i moj tata je streljal Turke.“

„Pojdi sem sinko“, reče vojak in vzame dečka na koleno. Med tem prinese gospodinja Kata večerjo.

„Hajd v posteljo“, pokara Kata sinčka, „zate ni zdaj večerja, ampak postelja.“

„Pustite ga“, prekine Kato vojak in pogladi malega, „naj sedi pri meni mali junaček. Lep je, vrgel se je po mamic.“

„A ni mu treba, da vam dela sitnost, ko ste trudni“, ugovarja kuma Kata vesela Markove pohvale.

(Dalje prih.)

enostavnega vzroka, ker ne uvidijo, kak smisel bi imela. Zdi se jim to ob sebi umljivo. Čuje se pa, da si sedanji prvomestnik Zupan, čeravno mu je velikanska večina skupščinarjev dala čutiti, da nasprotuje udanostni izjavi, na skupščini sicer ni upal o njej izpregovoriti, da pa je po skupščini podal udanostno izjavo, če že ne skupščine, pa vsaj vodstva. Opiral se je baje pri tem na sklep vodstva, a to ne velja, kajti nastop skupščine je vsak tak sklep ovrget, če se je res glasilo tako, da se v slučaju, da skupščina udanost izreče, vodstvo samo pokloni. Vprašamo sedaj, ali je res, da je prvomestnik Zupan podal udanostno izjavo na tak način, da se je mogla umeti kot izjava „Družbe“? Če je res, potem se je prvomestnik klanjal le v svojem zasebnem imenu, ker v drugo ni bil pooblaščen. Vprašamo dalje, ali je res, da je prvomestnik že pred skupščino naznanil glavarstvu, da se pride skupščina priklanjat? Če je to res, potem ima prvomestnik lepo mnenje o parlamentarizmu. Zakaj se potem sploh sklicuje skupščino? V interesu „Družbe“ opomnimo še: V „Družbi“ je dvoje vrst članov; eni so mnenja, da mora „Družba“ pošiljati udane brzojavke, kakor kako veteransko društvo, drugim to ne gre v glavo. Večino imajo slednji. Kakor hitro so v tem načelnem vprašanju mnenja nasprotna, veleva vodstvu takt, da se temu vprašanju izogne s tem, da ne draži članov nasprotnega naziranja.

Po slovanskem svetu. Hrvati so dobili novo vlado. Trije pristaši nove smeri na Hrvaškem, tedaj opozicijonalci, so postali oddelni predstojniki. V jeseni se skliče sabor in nova vlada mu predloži svoje misli v obliki zakonskih načrtov, od katerih pričakuje Hrvatska svoj preporod. — Srbija še vedno krepko vstraja v carinskem boju z Avstrijo. — Na Ruskem so se začeli na mnogih krajih, osobito med vojaki krvavi upori zaradi razpusta „Dume“, a vlada je dozdej zmagovita.

Dopisi.

Iz Vipave. Naš trg je doživel še malo tako veselih dogodkov; kot je letošnji, ko obhaja naše gasilno društvo svoj 25-letni jubilej. Letos je poteklo 25 let odkar so naši zavedni predniki ustanovili to potrebno društvo. Dolga je ta doba, društvo lahko z ponosom zre v preteklost, ker je zaradi svojega vestnega izpolnjevanja dolžnosti uživalo vsestransko spoštovanje. Vsi sedaj željno pričakujemo 8. sept., ko misli društvo na prav slovesen način proslaviti svojo 25-letnico. Na predvečer slavnostnega dne bo serenada po trgu, na strmih pečinah „Starega grada“ bodo pa pokale rakete in umetalni ogenj bo rasvtiljeval prijazno okolico. Slavnosten dan bo otvorjen s sv. mašo, ako bo le ta dovoljena od cerkvenega predstojništva. Po sv. maši bo sprejem došlih gostov, razdeljenje kolanj, in obhod po trgu. Ob 1. uri bodo otvorili gasilci z narodnjakinjami ples, istočasno bodo otvorjeni paviljoni, kjer se bodo

prodajale srečke razglednice, sadje, cvetke i. t. d. Ob 6. uri bo začetek večerne zabave: koncert vojaške godbe, petje in igra; nato bo zopet ples. Pri sprejemu kakor tudi pri poznejših točkah veselice bo svirala vojaška godba iz Gorice in sodelovala bodo dekleta v narodnih nošah. Vojška godba bo svirala tudi na plesišču „Pod kostanjem“; v gostilni g. župana bo pa igrala nabrežinska godba. Dne 7., 8., 9., sept. bo „Pod skalo“ kegljanje na dobitke. Ako bi pa bilo vreme neugodno, tedaj nam je blagovolil preblagorodni gospod grof Lanthieri prepustiti grajske prostore. Vabimo torej kar najvljudneje vse prijatelje zabave, naj nas posetijo. Vsem dragim posetnikom kličemo torej: „Na veselo snidenje dne 8. sept. v zavedni Vipavi!“

Iz Črnega vrha nad Idrijo. Dne 5. in 12. t. m. smo slišali v cerkvi oznanilo, da bo po litanijah popoldne zanimivo predavanje, ki se naj ga v obilnem številu udeležijo možje in mladeniči. Pouka željni črnovrški občani so se res vabilu odzvali v tolikem številu, da je bila dvorana — pardon, nizka zatehla soba do zadnjega prostora zasedena. Ob napovedanem času je stopil na oder neki mlad gospod v spremstvu tovariša. Da bi izgledal bolj učen, je nosil velika očala. Brž pa smo spoznali, da to ni nikak profesor in sploh ne učena, ampak zelo plitva glava. Z nekega papirja je začel jecljati in stokati o potrebi in koristi katoliških organizacij. Očala so mu bile bolj napoti, kajti ovirale so ga v branju, med „govorom“ moral je čeznje pogledovati. To pa ni bilo „zanimivo predavanje“, ampak vabitev na — III. „katoliški“ shod. Bral se je program „katoliškega“ shoda, mogoče v svrhu, da ga črnovrški brumni možje potrdijo. V njem sta dve prav zanimivi, a nedosegljivi točki, prva, da se naj reši sv. očetu izgubljeno ali ugrabljeno deželo in naj se ga reši iz „stiske“ in „sužnosti“ (rečeno ni, kako — ali z mečem ali z denarjem — večkrat smo že čuli, da ima papež najmanj toliko denarja, da lahko 3-krat našo celo deželo kupi, potemtakem moramo misliti, da nas hočejo menda nekega lepega dne peljati v Italijo v boj). Nadalje naj pridejo šolske oblasti in šole pod disciplino duhovnikov, šole morajo postati strogo „katoliške“ (kakor da bi bile zdaj paganske ali luteranske), učitelji bodo morali pod nadzorstvom župnikov, kaplanov, morda tudi farovških kuharic poučevati, ter mežnarji in konsumskimi knjigovodji (blagajniki bodo namreč duhovniki vedno sami). — S kvantami take vsebine in smisla je dolgočasil „predavatelj“ poslušalce, ki so drug za drugim zapuščali dvorano. Za njim je nastopil njegov tovariš in nerazločno ter naglo bral z nekega papirja, kaj ne vemo, le toliko smo umeli, da naj pridejo na „katoliški“ shod. Tako je reč nehala brez šuma. Govornika sta odhitela na malico v župnišče, imela sta menda žepe ravnotako prazne kot želodec, da sta se celo pivu v hladni Plešnerjevi uti morala odreči. — Vemo, da to resnično Notranjčevo poročilo spet zbode klerikalne kolovodje in da se utegne kaplan

spet na leci zadreti nad tem listom. Oni dan je pravil na leci, da se je „Notranjec“ norčeval iz rožnovenske slavnosti. Kdor pa je bral oni dopis iz Zadloga, ve prav dobro, da je le ožigosal zadloškega podžupana. Iz obredov se ni norčeval, naj bo pobožen, kdor more ali hoče, a dolžnosti in prevzete naloge zato ne sme zanemariti. — Prav nesramno in grdo je od duhovnika, da psuje na svetem mestu poštena dekleta, ki niso v Marijini družbi, da so že vse skusile. Le glejte, Vi kaplan, da Vaše družbarice drugim ne bodo sramote delale. Vsaka dobra reč se sama hvali, zato ne delajte nepoštenih reklame za svojo robo.

Domače vesti.

Vence na vznožje Vilharjevega spomenika so položili: „Zveza slov. pevskih društev“, „Slovenska Matica“, pevsko društvo „Ljubljana“, občina Postojna, trg Postojna, postojnski Sokol, pevsko društvo „Postojna“ bralno društvo Orehek, Narodna čitalnica v Postojni, damski veselični odsek, ljudska knjižnica Nabrežina, Bralno društvo Rakek, Košansko pevsko društvo, dalje Vilharjeva rodbina in vnuki z napisom „očetu in tastu — Josipina in Ludovik“ ter „Staremu očetu“.

Poziv. Oni, ki imajo morda še kake tirjatve in račune zadevajoče Vilharjevega spomenika in del na veseličnem prostoru naj se zglase najdalje do 24. avgusta pri odboru za Vilharjev spomenik v Postojni, ker se na poznejše oglase vsled sklepanja računov, ne bo moglo več ozirati.

Vence, ki so jih položili Vilharju Damski veselični odsek, občina in Čitalnica postojnska je umetniško izvršil umeteljni vrtnar g. Wider v Ljubljani.

Seja občinskega odbora postojnskega je bila pretečeni četrtek. Prebral se je zapisnik zadnje seje in rešilo točke dnevnega reda. Pri raznoterostih je bilo stavljenih več predlogov in vprašanj, tako med drugimi predlog, da naj se vnovič vloži na pristojnem mestu prošnjo zaradi telefonske govorilnice v Postojni. Gosp. odbornik Fr. Gerstenmayer vpraša župana, kaj je vkrenil odsek, ki je bil v eni zadnjih sej voljen, da poizveduje glede primernih stavbnih prostorov za zgradbo meščanske šole in v kakšnem štadiju se sploh nahaja ta šolska zadeva. On opozarja, da ni več upanja, da bi prišla stavba letos pod streho, drugo leto pa tudi ne bo mogoče pripraviti pravočasno šolskih prostorov pred početkom šolskega leta. Zato utegnejo nastati nepotrebne neprijetnosti in zadrege. Gospod župan prosi občinskega svetovalca g. Arkota, da o tem poroča. G. Arko pravi v svojem poročilu, da se mu čudno zdi zakaj c. kr. okrajni šolski svet toliko časa ne skliče udeležencev šolskega okraja, ki imajo sklepati glede prostora in šolskega poslopja. Občinski odsek, katerega omenja gospod odbornik Gerstenmayer, je glede stavbenega prostora poizvedoval in bo svoječasn o tem poročal. Samoobsebi se razume, da so bile te poizvedbe

potrebne le v informacijo našega občinskega zastopa, katerega nalog bo na dan razprave varovati koristi našega trga. Take poizvedbe ne bi smele biti povod za zavlačevanja in bi ne smele ovirati delovanja c. kr. okrajnega šolskega sveta, kateremu izključno pripada inicijativa v tej zadevi. Sedaj je treba rešiti vprašanje, kje in kako naj se pridobe potrebni šolski prostori za meščansko šolo, bodisi s prizidkom, katerega bi napravil naš krajni šolski svet ali pa z zgradbo samostojnega šolskega poslopja. O vsem tem imajo sklepati interesentje (občinski odbori celega političnega okraja) in baš zato je skrajni čas, da jih c. kr. okr. šolski svet skliče k posvetovanju. Po danem pojasnilu sklene občinski odbor, da naj se c. kr. okrajni šolski svet naprosi, da čimpreje razpiše dan tozadevne razprave, da se reši to nujno zadevo.

Postojnsko jamo je obiskalo 12. t. m. 270 članov društva „Jules Verne“ iz Prage, popoldne pa 1432 udeležnikov slovesnega odkritja Vilharjevega spomenika.

Knjižic „Spomenica Miroslavu Vilharju“, ki jih je založil o priliki odkritja Vilharjevega spomenika dotični odbor se dobi v Šventnerjevi knjigo-tržnici v Ljubljani in tudi pri odboru v Postojni. Kakor čujemo namerava odbor poslati večje število knjižic nekaterim zaupnikom po Notranjskem, da jih razpečavajo med ljudstvo, kateremu so namenjene.

Pešizlet iz Postojne čez Predjamo, Razdrto, Senožeče v Divačo napravi ob ugodnem vremenu v nedeljo dne 19. avgusta družba postojnskih planincev s svojimi ljubljanskimi prijatelji.

Duhovniške spremembe v Notranjski. Kaplan g. Matevž Šušelj v Vipavi gre v Zagorje ob Savi, na njegovo mesto pa pride g. Franc Gabršček iz St. Ruperta. G. Josip Lavtar gre iz Vrhnike v Št. Peter pri Novem Mestu. V Razdrto pride kot ekspozit g. Josip Mencinger, g. Anton Merkun pa iz Razdrtega v Mengeš. Kaplan g. Alojzij Volc gre iz Trnovega v Šmarje pri Ljubljani, na njegovo mesto pa pride g. Janez Cuderman iz Velike Doline.

Za pogorelce na Studencu so nabrali letoviščarji v „Grand Hotelu“ v Postojni 145 K.

„Košansko pevsko društvo“ priredi dne 19. t. m. v Dol. Košani vrtno veselico v prid društveni zastavi. Na vspredu je: petje, tamburanje, burka: „Pravica se je izkazala“, srečolov, šaljiva pošta, plezanje na mlaj, ognjemeti i. t. d. Dragi Notranjci! Prihitite ta dan v obilnem številu v Košano, da bode društvo čim preje razvilo svoj prapor. Začetek ob 4. uri.

Vabilo k tomboli, katera se vrši v nedeljo, dne 19. avgusta 1906 pred rojstno hišo Miroslava Vilharja v Planini. Začetek ob 4. uri popoldne. Tablice za tombolo po 20 vinarjev. Ker je čisti dohodek namenjen za gasilni dom, se preplačila hvaležno sprejemajo. K obilni vdeležbi vabi odbor prostovoljnega gasilnega društva.

Lovski bataljon št. 20 pride 20. t. m. za jeden dan v Studeno.

Običajnih vojaških kontrolnih shodov letos ne bo. Vojaške oblasti so menda prišle do prepričanja, da se z njimi ne dosega zaželenih uspehov, pač pa da so za rezerviste precejšnja nadloga. Za rezervne častnike pa ostanejo taki shodi še vedno v navadi.

Nesreča. Dne 9. avgusta našla je neka ženska 55 let starega samskega vpokojenega finančnega paznika Janeza Primca iz Velike Bukovice št. 27 mrtvega v Reki. Imenovani je potegnil dne 2. t. m. svojo pokojnino pri davčnem uradu v Il. Bistrici ter še dne 5. avgusta popival po raznih gostilnah v Trnovem. Od tega dne so ga pogrešali, najbrže se je, ker je bil močno vinjen, ponesrečil.

Požari. Dne 11. t. m. je opazil jetniški paznik Jeglič v Orehku, da gorí v Studencu. Hitel je tja z 20 jetniki ter obvaroval s svojim energičnim postopanjem ta kraj večje nesreče. V bližini pogorišča je bilo shranjenih 1000 stot. sena, da se je to seno vnelo, bila bi najbrže cela vas pogorela. Tudi nekega mutastega moža je rešil Jeglič skupno z orožniškim postajevodjo iz Razdrtega smrti. Bil je namreč v sobi, koje okna so bila z železjem zamrežena. Požarna bramba iz Hruševja, ki je prihitela na lice mesta, se je vrlo izkazala. Jeglič, kaznjenci in požarna bramba iz Hruševja vsi zaslužijo odkritega priznanja.

Narodno gospodarstvo.

„Živinoreja in mlekarstvo“. Pod tem naslovom je zbral Anton Pevc, „mlekarski zvedenec“, nekaj podatkov kot navodilo za podružnike slovenskih mlekarov. Listi hvalijo knjigo na vse pretege. Resnično marsikaj porabnega je znešenega vanjo, a v gospodarskem slovstvu treba biti veliko bolj stogo kritičen kot v leposlovju. Podrobnejšo kritiko prinesemo pozneje.

Najboljše sredstvo zoper krvavo uš, ki je tako škodljiva sadnemu drevju, je razredčen karbolinej za sadno drevje. Namazati je treba z njim vse koticke in mesta, kjer zapazimo zalego, krvavih uši.

Zelje poškojujejo rade gosenice kapusovega belina. Uspešno se da rabiti zoper to golazen živinsko sol. V to svrho je treba zvečer potresti s soljo gredice, kjer raste zelje, da jo čez noč raztopi rosa. Takih gredic gosenice ne obiskujejo. To postopanje se po potrebi in ob primernem vremenu lahko večkrat ponavlja, saj je sredstvo ceno in neškodljivo.

Če se poškojuje škorja sadnega drevesa ali če se mu odlomi veja, dobi drevo lahko raka. To bolezen je silno težko odpraviti, zato je treba ranjeno drevo skrbno negovati. Vsaka najmanjša rana na drevesu se mora takoj zamazati. Gnoj od govede, pomešan z ilovico, je najboljše mazilo za drevesne rane.

Kako se prepreči napenjanje pri ovcah in kozah. Napenjanje pri ovcah in kozah je vedno posledica nezdrave krme, ki jo dobi žival v hlevu ali na paši. Napenjanje lahko preprečimo, če smo dovolj previdni. Ker je detelja, grah in fižol za napenjanje najbolj nevarna, moramo paziti, da prežvekovalci sploh nikoli

ne pridejo do njih, tudi po ječmenovem strnišču ne smemo pasti, če ni žival dobila poprej nekoliko suhe krme. Če se žival pase na bujnem travniku, je prav potrebno, da jo nekoliko preganjamo. Pokošeno travo in drugo zelenje naj se daje le po malem. Poleti ne smemo dajati samo zelenja, vedno naj se poklada tudi nekoliko suhe krme. Po rosi in po dežju ni dobro pasti. Ovenele in sparjene krme ne smemo nikdar pokladati.

Praščem pitancem je dobro dajati dvakrat na teden raztolčene sode in oglja vsakikrat po 1 žlico. Prepreči se s tem preobilo nabiranje želodčne kisline.

Tehniške in trgovske šole na Pruskem. V kraljevini Pruski je danes 19 šol, v katerih se poučuje o predelovanju kovin in gradbi strojev. Te šole pohaja 3132 dijakov. Na Pruskem je dalje 33 arhitektskih (stavbinskih) akademij s 5885 dijaki, 39 šol za tekstilno (tkalsko) in druge industrije s 14.424 dijaki. Dalje se nahaja na Pruskem 1301 šola za strokovno-obrtno izobrazbo z 202.905 dijaki-obrtniki, ki so obvezani k strokovnemu pouku. 94 sličnih zavodov s 23.905 dijaki obstaja za prostovoljni pouk. Trgovskih šol je 316 s 34.206 dijaki. V desetih okrožjih je uveden obvezen pouk v trgovski stroki. Obrtne zadruge, osob. peki in mesarji vzdržujejo 423 strokovnih šol s 28.124 dijaki.

O zlaganju zemljišč.

Spisal A. D.

IV.

Z zložitvijo odpomore se tudi precej pomankanju poslov in delavcev. Koliko se prihrani namreč časa in dela, ki bi ga moral pri razkosanem posestvu izvršiti, in slednjič ima posel pred gospodarjem več respekta in gospodar lažje hlapca več časa pogreša. V zadnjem času se pri nas zelo gmajne delijo, vsled česar odpadajo skupne paše. Ljudstvo vsled tega zelo stoka, češ da se ne bode moglo več pasti, kar bo mlekarom na škodo, ako so pa posestva zložena, bode lahko vsak pasel, kar pa pri razkosanem posestvu ne more.

To so dobre strani zlaganja, a sedaj hočemo še pogledati, kakšne so slabe strani. Teh sploh nima, a vendar ima svoje nasprotnike, ki mu podtikajo slabosti. — Težko je ljudem se ločiti od sveta, ki so ga kdo ve koliko let obdelovali predniki in na katerem so se že dolgo vrsto let trudili in ga gotovo tudi s svojimi žulji izboljšali, a zato dobiti drugi svet, ki je bil morebiti preje last hudega sovražnika in ki ga je morebiti zanemarjal. To je največja zapreka, ki je kriva, da se zlaganje ne širi, kakor bi se moralo. To je tista točka, s katero nasprotniki najbolj prodirajo, češ da izgubi potem vsak veselje, vsled česar dostikrat novo posestvo proda. To pa ni res, kajti mnogoletne skušnje učijo, da dobe posestniki po zložitvi do novega posestva dosti večje veselje in večjo ljubezen in da je vsak dosti bolj navezan na novo posest, kakor je bil preje na svoje stare parcele. Da, vidi se, da celo prejšnji

najhujši nasprotniki zlaganja pravijo, da se za nobeden denar ne umaknejo na stare parcele! Sploh pa dobi vsak po možnosti svoje prejšnje najlepše parcele ali vsaj del istih zopet v novem posestvu. Komisija se mora na to ozirati, le na izrecno željo posestnika mu komisija prisodi brez ozira na staro posest. — So občine, kjer so nekateri deli večkrat preplavljeni. Nasprotniki zlaganja trde, da je oni uničen, ki dobi na tem prostoru svoje dele; toda že postava ukazuje, da to nikakor ne sme biti in da se razdeli tak svet, na kolikor mogoče več posestnikov. Ravno isto velja o toči, ki v nekaterih krajih večkrat bije. — Marsikateri menijo, da potem ne bi bilo dovoljeno, oziroma se ne bi moglo posestev ob zapuščinah deliti v manjše parcele. Po postavi se smejo posestva — torej tudi zložena — parcelirati, seveda in gotovo bodeš lažje in pravilnejše razdelil veliko njivo, h kateri vodijo pota, kakor pa dolgo in ozko, h kateri niti pota ni niti pred delitvijo, še manj pa po delitvi. S tem, da se še dalje deli danes že itak preraskosana posestva, se širijo servitute in se provzročajo prepiri in sovraštva med brati in sosedi. Tu pa bode vzkliknil zopet drugi nasprotnik: Če delimo zložena posestva, potem jih raji ne bi zlagali, to je skozi okno vržen denar! Na to se vsakemu lahko odgovori: ne, to ni res! Dokaz temu sledeče: na Nemškem, kjer se zlagajo posestva že od l. 1820. uče skušnje, da bi prišla zložena posestva, ako se bi tako razdeljevalo, ko sedaj, še le približno v 1500 letih v tako stanje, ko so bila preje, oziroma še vedno v boljše, kajti potem bode imel vsak pota k svojim parcelam. Odkrito rečeno pa, smo mi zoper to, da razdeli oče svoje posestvo med več sinov, kajti čez par rodov znajo postati sami kajžarji s par parcelami. Li ni bolje, da pusti oče le enega sina na domu in da druge izučiti rokodelstva ali če mu sredstva pripuščajo študirati kaj drugega? Toda to ne spada sem!

(Konec prihodnjič.)

Po svetu.

Židov je v Avstriji po zadnji ljudski štetvi 1.244.899, tedaj 4.75 % vsega prebivalstva. Na Dunaji jih je 146.926, v Lvovu 44.088, v Krakovem 26.671, v Črnovicah 21.585, v Pragi 26.614, v Gradcu 1617, v Tropavi 1051. Največ se jih peča s trgovino, namreč 535.247, s poljedelstvom 139.801, v obrtih jih je 351.112, v javni službi in svobodnih poklicih 198.442. Na avstrijskih vseučiliščih pride na 100 slušateljev 16 Židov, na tehniki celo 19. Po občevalnem jeziku se šteje k Nemcem 410.215, k Poljakom 622.235, Čehom 57.782, Rusinom 40.906, Italjanom 2940, Rumunom 263, Srbom 63, Madjarom 165, Slovencem 25. V resnici niso Židi nobene imenovanih narodnosti, a med Slovani jih živi, kakor razvidno mnogo več kot polovica.

Za kratek čas.

Pošten najditelj. Vajenec pobere klobaso, ki je padla kuharici iz košarice in kliče za njo: Hej, izgubili ste klobaso, tu je, a najdnino sem si že odgriznil.

Račun zidarskega mojstra: 5 kubikmetrov apna á 6 K = 30 K, 3 kubikmetre porabil = 18 K, 2 kubikmetra nazaj vzel = 12 K. Skupaj 60 K.

V vojašnici. Kopro! Vaši gumbi niso čisti. — Kako se pišete? — Vojak: Klobasa. — Kopro! No, že radi tega bi morali izgledati okusno.

Listnica uredništva.

Brezimnim dopisnikom v primerno uvaževanje izjavljamo: 1. da anonimnih dopisov načelno ne natiskujemo, 2. da nobenega dopisnika ne izdamo. Obeh teh načel se drži vsako pošteno uredništvo, — prvega, da sebe varuje mistifikacije, drugega, da varuje svoje zaupnike-dopisnike.

Loterijske številke.

Dunaj, 11. avgusta	85	51	77	49	84
Brno, 14. avgusta	24	38	13	17	62

Zahtevajte povsod „Kavin pridatek v korist družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani“.

Naroča se pri **Ivanu Perdanu v Ljubljani.**

Darovi za Vilharjev spomenik.

Gosp. Koncilija M. s soprogo, Rovinj, 4 K; gospa Kotnik Milka, Radovljica, 2 K; g. Kolar Peter, Piran, 5 K; g. Vičič Ivan, Sizzlo, Istra, 1 K; g. Paušler Miha, Piran, 1 K; g. Hrovatin Ant., župan, Vipava, 10 K; g. Meliva Anton, Lukanje, Štajersko, 6 K; g. Kobal Josip, Prem, 4 K; g. Prijatelj Matija, župnik, Slavina, 4 K; g. Wester A., kaplan, Slavina, 1 K; gospa Bole Pavla, 1 K; gosp. Dekleva Fran, Slavina, 1 K; g. Žigman Fran, Slavina, 1 K; g. Tončič, postajenačelnik, Prestranek, 2 K; g. Verbič Fr., Slavina, 1 K; gosp. Havlin Vinko, Slavina, 1 K; gospa Boštjančič Marija, Slavina, 60 vin.; g. Križman Anton., Krško, 2 K; g. Rudolf Filip, Črni vrh, 10 K; gosp. Klemenc Matija, železn. čuvaj, Kranj, 2 K; g. Trkman Gregor, Podkraj, 4 K., g. Winkler baron Andrej, Tolmin, 20 K; gg. brata Smerdu Fran in Josip, Dunaj, vsak po 5 K; gosp. Urbančič Ivan, Trnovo, 8 K; g. Dekleva Fran, Slavina, 10 K; gosp. Frischkits Štefan, Celje, 10 K; neimenovan, Postojna, 10 K; g. Repič Peter, nadučitelj, Rakek, 2 K; g. Wartbüchler Fr., Trst, 1 K; gosp. Domicelj Makso poslal nabrano na Uncu po g. Ante Žagar iz Prezida 22 K; g. Kavčič Dušan, Admont, Štajersko, 5 K; g. Stolf Josip, Sežana, 6 K; gosp. Valenčič Ivan, Trnovo, 20 K; g. Zupan I., župnik, Hrenovice, 5 K; gospa Schegula, Rudolfovo, nabrala od gg.: Vadnjal, c. kr. profesor, 2 K, dr. Žužek Leopold 10 K, dr. Schegula 10 K, dr. Žitek 4 K, dr. Slanc 4 K, gospodični Pajnič 3 K, Vavpotič Frida 4 K, inž. Bloudek 5 K, Zurec Josip 2 K, Dolinšek, svetnik, 2 K, dr. Ogoreutz 2 K, dr. Pilshofer Anton 2 K, Vojska Vladimir 5 K, vsi v Rudolfovem; g. Debeuc Ivan, Rauberkomanda, 4 K; g. Lenassi Dragotin, župnik v Šmihelu pri Št. Petru, po predtelovadcu 10 K; gosp. Paternost Josip, Postojna, za prvi plakat 1 K; g. N. D., Postojna, 1 K; g. Dekleva Ivan, Ljubljana, 2 K; sl. gasilno društvo v Vipavi 10 K; g. Bianzani Ivan, c. kr. poštni oficijal, Trst, 5 K; g. Kobal Alojzij, Studeno, 10 K; g. Zupan Andrej, Postojna, 5 K; g. Inocente Ivan, nabral na Uncu od gg.: Gnezda Franc 5 K, Ribarič Zoro 2 K; gosp. Kraigher Leopold, Postojna, 2 K. Srčna hvala!

Odbor za Vilharjev spomenik.

V hiši gospe Helene Orešek v Postojni

● **zobozdravnik** ●

iz Ljubljane, Špitalske ulice št. 7

Amerik. zob.
Vsa zobotehnična dela

Amerik. zob.
se v konces. ateleju

O. SEYDL

izvršujejo.

Ordinira vsako soboto od 8. do 5. ure.

Mala naznanila.

Vsaka vrstica v teh oznanilih stane 20 vin. Pri večkratni objavi se dovoli primeren popust. Denar je poslati naprej. Plača se lahko tudi s pismenimi znamkami.

Landauer še dobro ohranjen se ceno proda v Postojni hišna števil. 110.

Srnjaka samca, dve leti starega proda trgovec Ivan Vidmar v Črnem Vrhu nad Idrijo.

Kašelj. Kogar kašelj nadleguje, naj rabi okusne in olajšujoče **Kaiserjeve prsne karamele**. 2470 notarsko poverjenih pričeval nam dokazuje, kako uspešno se jih rabi zoper kašelj, hripavost, katar in zaslinjenje. — Zavitek 20 in 40 vinarjev. — Edino pristne so one, ki imajo varstveno znamko »Drei Tannen«. Zalogo ima **J. Hus**, lekarnar v Vipavi.

Cementne cevi razne velikosti so po zmernih cenah naprodaj pri Jos. Deklevi v Postojni.

Učenec in učenka se takoj sprejmeta v trgovino mešanega blaga Frana Zadnek v Senožečah.

Konjskega hlapca, v starosti 20—40 let, večšega tudi domačih del, sprejme takoj z mesečno plačo po dogovoru Karol Kovač, mesar in gostilničar v Starem Trgu pri Rakeku.

Tržne cene v Ljubljani.

Semena:

Domača detelja	od K	—.—	do K	—.—
Lucerna	» »	—.—	» »	—.—
Laneno seme	» »	—.—	» »	—.—

Fizol:

Rudeči ribniški	» »	—.—	» »	—.—
Prepeličar	» »	—.—	» »	—.—

Žito:

Pšenica	» »	16.—	» »	—.—
Rž	» »	13.—	» »	—.—
Ječmen	» »	12.—	» »	—.—
Oves	» »	16.—	» »	—.—
Ajda	» »	13.—	» »	—.—

Kože:

Goveje z rogmi vred	» »	100.—	» »	114.—
Telečje	» »	135.—	» »	—.—
Svinjske	» »	400.—	» »	—.—
Lisičje	» »	9.—	» »	10.—
Kunine (belice)	» »	32.—	» »	38.—
» (rumenice)	» »	45.—	» »	56.—
Dihurjeve	» »	6.—	» »	6.50
Vidrne	» »	24.—	» »	25.—

Za 100 kilogramov.

Za par.

Dijake

iz boljših hiš sprejme na dobro hrano ter lepo in zračno stanovanje mestni učitelj. Posebna soba ter strogo nadzorstvo.

Ponudbe sprejema A. A. Prečne ulice števil. 2. II. nadstropje, Ljubljana.

Notranjska posojilnica v Postojni

registrovana zadruga z omejenim poroštvom.

Posluje vsak torek in petek od 9.—12. ure
===== dopoludne. =====

Obrestuje hranilne vloge po 4½% brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje sama.

Daje posojila proti vknjižbi po 5% in amortizaciji najmanj 1%, na osebni kredit po 6%.

Prošnje za posojila se sprejemajo le ob **torkih**, posojila se izplačujejo le ob **petkih**.

Pivovarna „G. AUER-jevi dediči“

v Ljubljani, Wolfve ulice števil. 12.

priporoča svoje izvrstno marčno in na bavarski način varjeno pivo

===== v prid družbe sv. Cirila in Metoda. =====

Zaloge na Notranjskem so: v Idriji (založnik gosp. Franjo Didič, posestnik i. t. d.), v Št. Petru na Krasu (založnik gosp. Anton Rebec, vinotržec), v Prestranku (založnik „Mlekarska zadruga“) in v Žireh (založnik gosp. Matija Gostiša, posestnik).

Zarezano strešno opeko

(Falz)

navadno strešno opeko, kakor tudi zidak, žlebak in vsako drugovrstno opeko ima v zalogi

Karol Jelovšek

opekarnar na Vrhniki (Notranjsko).

Svetovnoznana

postojnska jama

je odprta vsak dan ob pol 11. uri dopoludne in je izključno električno razsvetljena.

Od 1. marca do 31. oktobra je odprta tudi ob pol 4. uri proti vstopnini K 5.— za osebo.

Ob nedeljah in praznikih pa le K 3.— za osebo.

Notranjci, rabite narodni kolek v korist družbe sv. Cirila in Metoda!

MAKS ŠEBER

v Postojni.

Akcidenčna tiskarna.

Knjigoveznica.

Fotografični atelije.

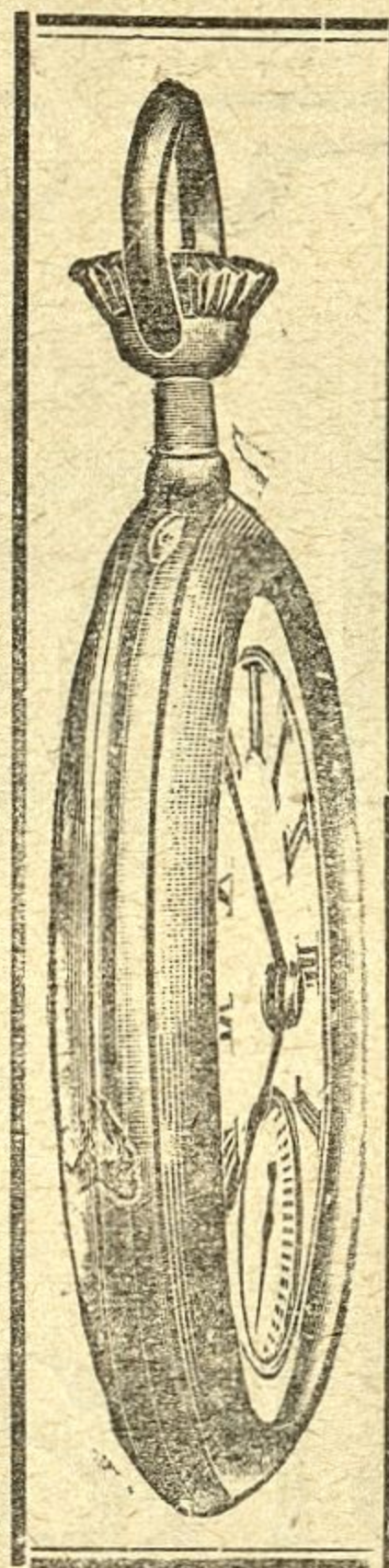
~ ~ ~

Zaloga vsakovrstnih tiskovin

za županstva, krajne šolske svete, šolska vodstva, posojilnice, mlekarne zadruge itd.

Izvršuje se po naročilu vsa druga tiskarska dela

kakor n. pr. letna poročila, cenike, vabila k veselicam in občnim zborom, programe, naznanila o zarokah, porokah itd., parte liste, pisma in kuverte z naslovi, posetnice, razglednice, trgovska naznanila itd. itd.

Zahtevajte cenike zastoj in poštne prosto.

Franc Čuden

najstarejša eksportna tvrdka na debelo in drobno.

— — —

U r a r

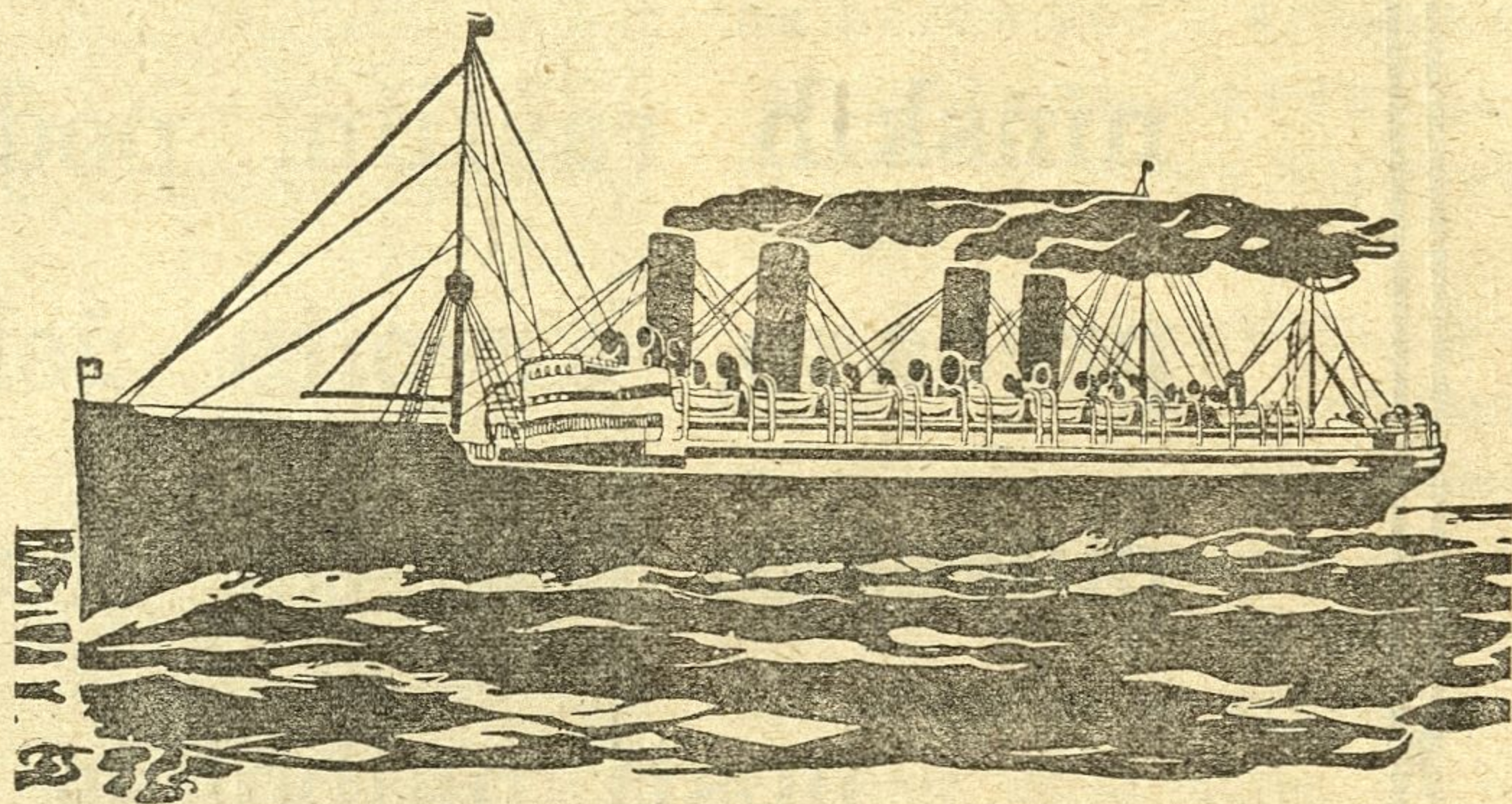
in trgovec zlatnine in srebernine, delničar prvih združenih tovarn ur »Union« v Bielju, Genovi in Glashütte.

POZOR!

BERITE!

Najcenejša in najhitrejša vožnja v Ameriko je s parniki „Severonemškega Lloyd“

iz BREMNA v NEW-YORK

s cesarskimi brzoparniki „Kaiser Wilhelm II.“, „Kronprinz Wilhelm“, „Kaiser Wilhelm der Grosse“.

Prekomorska vožnja traja samo 5 do 6 dni.

Natančen, zanesljiv poduk in veljavne vozne listke za parnike gori navednega parobrodnege društva kakor tudi listke za vse proge ameriških železnic dobite v Ljubljani edino le pri

EDVARDU TAVČARJU

KOLODVORSKE ULICE ŠT. 35.

nasproti občeznani gostilni „pri Starem Tišlerju“.

Odhod iz Ljubljane je vsak torek, četrtek in sobota. — Vsa pojasnila, ki se tikajo potovanja, točno in brezplačno. — Postrežba poštena, reelna in solidna.

Potnikom, namenjenim v zapadne države kakor: Kolorado, Mexiko, Kalifornijo, Arizona, Utah, Wioming, Nevada, Oregon in Washington nudi naše društvo posebno ugodno in izredno ceno čez Galveston. Odhod na tej progi iz Bremena enkrat mesečno. Tu se dobivajo pa tudi listki preko Baltimora in na vse ostale dele sveta, kakor: Brazilijo, Kubo, Buenos-Aires, Kolombo, Singapore, v Avstralijo i. t. d.

Rastlinski liker

in

rastlinska grenčica

„Jelen“

sta sestavljena iz najzdravilnejših planinskih rastlin, podpirata in pospešujeta prebavo, krepita želodec in z njim celo človeško telo ter sta vsled teh svojih lastnosti najboljša izdelka te vrste.

...

Edini izdelovatelj:

Anton Jelenec v Idriji,

imetelj rastlinske destilacije „JELEN“.